

Zjevení 21,5-8

Těším se do nebe

1. čtení: Zj 21,1-18

kázání: Zj 21,5-8 *Ten, který seděl na trůnu, řekl: "Hle, všechno tvořím nové." A řekl: "Napiš: Tato slova jsou věrná a pravá." A dodal: "Již se vyplnila. Já jsem Alfa i Omega, počátek i konec. Tomu, kdo žízní, dám napít zadarmo z pramene vody živé. Kdo zvítězí, dostane toto vše; já mu budu Bohem a on mi bude synem. Avšak zbabělci, nevěrní, nečistí, vrahové, cizoložníci, zaklínači, modláři a všichni lháři najdou svůj úděl v jezeře, kde hoří oheň a síra. To je ta druhá smrt."*

Bratři a sestry,

nevím jak vy, ale já se potřebuju na něco těšit. Prostě mít před sebou něco pěkného. V normálním týdnu je to třeba úterní volejbal, v delším horizontu třeba návštěva kamarádů z Brna a pak taky prázdniny a cesta do Bretaně, v celém tomhle životě se těším na...na důchod? Na smrt? ? Ale taky se těším do nebe. Samozřejmě, je v tomhle těšení se na něco, co teprve přijde, nebezpečí, že si vlastně zapomenu užívat to, co tu už je. Že začnu kašlat na to, co je teď a je to důležité. To je nebezpečí. Ale i tak mě prostě to dobré, na co se těším, dodává radost. Podobně to mám s cestou, která vede za obzor. Mám moc rád chůzi po cestě a nebo i jízdu autem po takové cestě, která vede za kopec. Když prostě není vidět, co je za tím kopcem, co je za obzorem, nad kterým se klene jenom nebe. A ještě, když k tomu vychází nebo zapadá slunce, to už by člověk i byl schopen věřit, že za tím obzorem může , třeba, doopravdy být to nebe, to nové nebe. Cesta k obzoru a za obzor je moc krásný obraz, který, jak věřím, Bůh vtiskl do tohoto světa. Obraz života a nebe.

No a v Bibli máme jednu takovou knihu, ze které jsme zrovna slyšeli čtení, no a v té knize se to nebe popisuje. Jen ještě na úvod těch řečí o nebi, ta kniha se jmenuje Zjevení, Zjevení Janovo, někdy se jí říká apokalypsa. A je plná zvláštních věcí. Mluví jazykem obrazů, někdy až snových vizí, které kdybychom chtěli převést do reality, no, někdy by z toho vznikly hodně zajímavé věci. A i o nebi mluví Zjevení v obrazech. Tedy, asi to pak v nebi bude jiné, než kdybychom chtěli ty obrazy převést na realitu. To ale neznamená, že to bude horší, než ty obrazy. Že třeba, když se tam mluví o tom, že to v nebi bude hostina, že to nakonec ve skutečnosti bude ...hmmm...bohoslužba s hodně dlouhým kázáním. Ne, bude to hostina...víc hostinovatá, než cokoli jsme tady zažili. A bůh prý bude chodit mezi námi s kapesníkem a utírat nám slzy, kdyby nám začalo být smutno.

A teď už teda, jak to tam bude vypadat. No, jak to říci? No jak? Nijak. Vždyť jsme to četli. Bude to nádhera.

Ale otázkou je, kdo se tam dostane. V tom Janově Zjevení samozřejmě nejsou konkrétní jména ale je tam alespoň vodítko. Kdo by se tam asi tak mohl do té nebeské nádhery dostat. Tedy vlastně, v tom přečteném textu je spíš popis těch, co se tam nedostanou. Nevím, jestli vás to napadlo hned při tom čtení, ale to je popis nás. Ano, všech lidí, které známe ale i nás, křesťanů tady v kostele. I když to tak nezní. Koho to tam máme v tom soupisu těch nešťastníků, kteří místo v nebi skončí v jezeře, kde hoří oheň a síra? Zbabělci. Možná je někdo z vás hodně odvážný a statečný a vždycky se postaví na tu správnou stranu. Já teda ne. Já se v životě hodněkrát postavil a ještě postavím na tu špatnou. Ne třeba úplně, ale aspoň se té dobré, která zrovna bude prohrávat nezastanu. Už jsem v životě dělal a asi ještě budu dělat, jakože nevidím, neslyším. Právě, když je potřeba vidět, slyšet a zastat se. A nejde o kdoví jaké hrdinství. Stačí, když někdo vedle mě začne rasisticky nadávat na cikány. Radši dělám, že nic, radši držím hubu, protože nechcu být za blbce. No, zbabělci. Pak nevěrní. A není myšleno nevěrní v manželství, to by šlo asi nějak zvládnout, i když, k tomu se ještě dostaneme. Ale nevěrní, kteří nezůstali věrní tomu dobrému, co poznali. Příklad? Třeba ti, kteří odpuštění, to dobré, čemu věříme, co nás Pám Ježíš učil, kteří to odpuštění vyměnili za pomstu, za nenávist nebo třeba jenom za pohrdání. Ano, i to je o mně. Můžu pokračovat. Ve všech těch věcech, které tam jsou popsány, se najdu. Ano, i v cizoložníkovi. Ne, nikdy jsem svou ženu nepodvedl, ale podle toho, co říká Ježíš: každý, kdo hledí na ženu chtivě, již s ní zcizoložil ve svém srdci. Stejně je to i s vraždou, už ten kdo se hněvá na svého bratra, jako by ho zabil. A i kdybyste se chtěli nějak vykecat z tohoto všeho, ti poslední, kteří se tam popisují, jsou lháři. Vy nelžete? Nikdy? Já jo.

Ne, není to srana. Možná čekáte, že vykouzlim nějaké výkladové kouzlo, aby to vlastně dobře dopadlo a abychom mohli jít spokojeně domů a těšit se na nebe. Ne, nevykouzlim. Lháři, zbabělci, nevěrní a nenávistní nemají v nebi co dělat. Co by to taky bylo za nebe? Je mi líto. Máme smůlu.

.....

Samozřejmě, chtěl jsem ukázat nebezpečí příliš jednoduchého čtení slov bible. Ale pravdou je, že nikdo z nás, ať se snažíme sebevíc, nemáme v nebi co dělat. Nezasloužíme si to. A přece se do nebe těším. Hrozně moc a moc doufám, mám naději, že se tam potkáme. Všichni.

Jako křesťané věříme a vyznáváme, že nikdo, žádný člověk, ať se snažil sebevíc a ať ho za svatého prohlásí, kdo chce,

nezaslouží si místo v nebi. Nemůže si ho ničím koupit. Žádný člověk sám o sobě neobstojí tvář v tvář Bohu. Jediný takový je Ježíš Kristus. A jen díky němu a jeho oběti za nás, můžeme mít k Bohu přístup. A tak snad i zbabělec a nevěrník a lhář, jako já, se může těšit do nebe.

Jaká je ale teda naše úloha v tomhle kosmickém dramatu, kterému jsme uvěřili a do kterého jsme vstoupili hrát tu svou roli? Kdo se teda do toho nebe dostane? Ano, i o tom se v tom Zjevení mluví. A je zvláštní, že tam nenajdeme žádný opak těch špatností. Není tam popsán žádný odvážný, věrný a svatý, jednou šťastně ženatý lidumil, který vždycky říkal pravdu. Není tam, protože nikdo takový není. Namísto toho bible mluví o žízňivých. A to je naše role a náš úkol, možná úděl. Žíznit. Po spravedlnosti, po míru, po víře jako důvěře, která překoná jakýkoli strach. Naším úkolem je být v tomhle světě, s tímto světem a taky sami se sebou nespokojeni. A přes všechnu svou slabost se nechít zabydlet tady na světě. Nějak se s tím smířit, najít cestičky, využít příležitosti a mít se tady vlastně docela dobře. A po ničím lepším netoužit. Přestat obracet oči k obzoru a těšit se na to, co by za tím obzorem pro nás mohl mít Pán Bůh ještě připraveno.

Ta kniha Zjevení byla napsána v určité době a určitým lidem. Jen pokud se jim přiblížíme, můžeme ta biblická slova číst také jako slova o sobě samých. Bylo to v době, kdy křesťan byl pronásledován za to, že je křesťan. Kdy všechno bylo naopak, než jak by to mělo být. Za snahu žít v lásce a odpuštění hrozilo člověku nevyhození z práce, ne to, že se jeho děti nedostanou na vysokou školu, ale to, že on sám i jeho rodina bude nějakým hrozným způsobem popraven. A v téhle době spousta lidí, kteří to dobré poznali a zažili, začali dělat, jakože vlastně ne. Jakože vlastně žádný dobrý Bůh v nebesích není. A začali obracet kabát, prodávat pravdu a svoje bratry za lepší místo ve společnosti, za vyšší plat. Do téhle situace zaznívají slova o nebi. A taky o tom, že kdo ještě aspoň žízní po dobru, má u Boha budoucnost. Ale zbabělý, lživý a vypočítavý život budoucnost u Boha nemá. Že tenhle život čeká po smrti ještě jedna smrt.

Ono to vážně podle slov bible nevypadá, že by se do nebe chodilo za odměnu a do pekla za trest. Do pekla, ať už si ho představujeme jakkoli, se nechodí za to, že se člověku něco nepovedlo, že v něčem selhal. Do pekla, tedy do Boží nepřítomnosti, půjde jen ten, kdo chce. Kdo o žádnou Boží přítomnost nestojí.

Chci Vás povzbudit. Přemýšlejte o nebi, klidně si ho v představách malujte a žádných, ani těch dětských představ se nebojte. Ono to v tom Zjevení taky vypadá docela všelijak zajímavě. Jen se těmi představami nenechte opít. Neupadněte do toho, že až nebe je ta opravdová skutečnost a tady, že to nestojí za nic a nedá se s tím nic dělat. Ano dá. A dokud můžeme, musíme se snažit s tím tady něco dělat. Náš život tady na světě, to o co bojujeme a jak bojujeme, má před Bohem veliký smysl. A ta naděje nebeské svatební hostiny, kde už se nebude čeho bát, kéž je nám v tomhle životě posilou, ne opiem.
amen